

OP PATROUILLE MET DE ZEEHAVEN- POLITIE

Een behouden vaart begint bij een behouden haven. De Zeehavenpolitie Rotterdam waakt over de orde en veiligheid in ons havengebied. Sensationele achtervolgingen, spraakmakende drugsvangsten en bloedstollende reddingsacties? Een ochtendje meevaren met de wijkagenten bleek juist verrassend gemoedelijk. En wat blijkt: precies daar ligt de kracht.

Tekst: Karin Koolen
Fotografie: Lennaert Ruinen

SECUMAR

SECUMAR

Vest 121

SECUMAR

“Alles goed, gozers?” Wijkagent Jurgen Knuist stapt met collega Mees aan boord en schudt de jongens de hand. Koffie slaan ze af: “Nee hoor, we zijn zo weg.” De twee koppen tellende bemanning blijft in de kajuit zitten, terwijl de vaarcertificaten, documenten van de lading en de brandblusser rap gecontroleerd worden. Bevindingen noteert Mees in het virtuele dossier. “Routine - we controleren dit schip iedere week, maar het is belangrijk om te blijven doen”, zegt hij. “Nieuw binnengekomen schepen krijgen een grondige inspectie, en als de boel niet op orde is, houden we een strakke vinger aan de pols. Want als het misgaat, gaat het ook gelijk goed mis.”

Van activisten tot straatracers

De Zeehavenpolitie is, samen met de Douane en de Koninklijke Marechaussee, verantwoordelijk voor de veiligheid in de Rotterdamse haven en bestaat uit drie afdelingen: grensbewaking, opsporing en de wijkpolitie. Die laatste is verantwoordelijk voor de noodhulp en de handhaving in het hele havengebied. Een diverse taak. “Van alcoholcontroles op land en water tot inspecties op alle soorten vaart en het bestrijden van straatracery”, somt Jurgen op. “We krijgen uiteraard te maken met havenwerkers en het bedrijfsleven, maar ook met Greenpeace, vluchtelingen die illegaal willen oversteken, Engelsen die ladderzat van de ferry komen...” En elke agent

heeft wel een recent verhaal van een stoffelijk overschot in het water, of een dodelijke verkeers- of arbeidsongeval dat in het geheugen gegrift staat.

Desondanks verloopt deze ochtend heel rustig.

“Bakkie, Toon?”

“Lekker jongen”, zegt de kapitein terwijl hij het plastic bekertje van zijn collega aanpakt. De Snickers slaat hij af; bij de laatste controle zei de bedrijfsarts dat Toon een beetje op zijn gewicht mocht letten. Bovendien is het nog geen negen uur 's morgens.

P3, het patrouillevaartuig van de Zeehavenpolitie, vertrok vanmorgen om half acht van het bureau aan de Rozenburgse sluis. Hoe een dag eruit ziet, is nooit bekend. Jurgen:

“Soms heeft een bedrijf melding gemaakt en gaan we langs. Of er komt net een schip binnen dat geïnspecteerd moet worden. Nu gaan we surveilleren.” Mees zit achter een computerscherm waarop berichten vanuit de centrale meldkamer binnenkomen. Tot zover niets voor de mannen.

Helpende hand

Ontspannen, maar met geïntenseerd oog, speurt Toon het gebied af. Een wuivende havenwerker vanaf grote hoogte, een zeehond die net kopje ondergaat; niets ontgaat hem. Dat scherpe oog had hij al. Net als de overige mannen aan boord begon hij zijn politiecarrière ‘gewoon’ op straat.

“Maar als je dan hier komt werken, moet je nog een heleboel leren”, zegt hij. “Varen, de regels op het water, kennis over de haven, technische kennis die nodig is om inspecties goed te kunnen uitvoeren.” Hij gebaart naar het ogenschijnlijk desolate havengebied en vervolgt: “Toen ik hier net begon zag ik die havenbedrijven en die metershoge schepen als dichte enclaves, waar je als het ware binnendrong. Maar al snel weet je precies waar je erop moet én dat je bijna altijd hartstikke welkom bent.”

Jurgen vult zijn collega aan: “Zolang je maar respect toont. Binnenvaartschippers houden hun kajuit bijvoorbeeld graag schoon, dus we binden altijd zakjes om onze schoenen zodat we de bagger niet naar binnen lopen.” Natuurlijk moeten wetten nageleefd worden, maar de politie geeft de schippers ook graag wat ruimte. “Je kunt een ondernemer wel allerlei beperkingen opleggen omdat z’n zaakjes niet helemaal op orde zijn, maar je kunt het ook stapje voor stapje aanpakken en iemand de hand toereiken. We hebben allemaal belang bij de Rotterdamse haven. Het is de motor van onze economie, elke ondernemer is daarin een schakel.”

Drugs

Toon mindert vaart bij een groot containerschip. Hier zijn duikers aan het werk, weet hij. Alle duikwerkzaamheden zijn bekend bij het Havenbedrijf en daarmee bij de politie; zien zij ergens duikwerkzaamheden die niet op de lijst staan, stappen ze aan boord voor een praatje. Toon: “Smokkelaars vervoeren drugs soms aan de buitenkant van de boot.

Dat halen duikers er dan op de plaats van bestemming weer af.” Nog maar een paar dagen geleden hield een collega een auto aan met aan boord twee Colombianen en twee Roemenen. Jurgen: “Dat roept vragen op. Als er dan ook een vaag antwoord volgt, gaan we zoeken. Deze jongens konden we overdragen aan de Recherche Zeehavenpolitie.”

Collega Jeroen, die op dat moment in de snelle ‘rib’ naast het patrouillevaartuig vaart, klinkt door de marifoon. “Moeten we dat vissersbootje even door het systeem halen?” Mees opent de politie-app op zijn Samsung; de visser komt uit Middelharnis, is al vaker gecontroleerd en brandschoon. In het voorbijgaan steekt Mees zijn hand naar hem op.

Anoniem melden

“Ons werk is niet zo spannend hoor”, zegt Jeroen terwijl hij aan boord van P3 klimt. “Over het algemeen is de zeehavendienst heel rustig. En als we iemand mee moeten nemen, werken ze vaak keurig mee.” Hij gebaart naar de zitruimte beneden, bedoeld voor de Marechaussee, maar tevens de plek waar arrestanten plaatsnemen. Dat pistool en die handboeien zijn dus zelden nodig. Het klinkt als een verontschuldiging aan ons adres, maar feitelijk is het een verdienste. De boel is hier namelijk prima geregeld. Iedereen vaart goed bij een veilige haven, lijkt het credo, en de contacten met schippers, havenwerkers en bedrijven,

evenals de samenwerking met de Douane (die de controles op de terreinen uitvoert) en de Marechaussee, verlopen naar wens.

Jurgen: “Een tijdje terug was er een inbrakenreeks op de Dintelweg. BP rijdt elke dag het havengebied rond. Op ons verzoek hebben ze die straat toen meegenomen. De haven is nog steeds open toegankelijk, iedereen kan binnenrijden, en zo’n terrein kom je ook nog wel op. Wij kunnen niet overal tegelijk zijn.”

Drugs- en mensensmokkel, ladingdiefstal; het gebeurt wel degelijk. Een van de problemen waar de Zeehavenpolitie mee kampt is de handel in toegangspassen voor bedrijfsterrainen. Jurgen: “Die worden soms door werknemers of geautoriseerde bezoekers doorverkocht of uitgeleend aan criminelen. Dan kunnen die jongens zo hun slag slaan.”

Met een collega vloog hij een tijdje terug naar de politie in Hull, een Britse havenstad waar Rotterdam al lange tijd goed contact mee heeft. “Zij zijn verder met dit soort kwesties, omdat het probleem daar groter is.”

Geïnspireerd keerde hij terug. Jurgen is nu betrokken bij het Project Rotterdamse Haven Veilige Haven, waarvoor integere havenmedewerkers en vrachtwagenchauffeurs gestimuleerd worden misstanden in de haven anoniem te melden bij Meld Misdaad Anoniem. “Medewerkers in de haven zijn de oren en ogen van het gebied. Zien zij iets vreemds - bijvoorbeeld laden en lossen op ongebruikelijke tijdstippen, of worden chauffeurs gevraagd naar de inhoud en loslocatie van hun container - gaan wij eropaf.”

Lek

Naast een passie voor politiewerk, hebben de mannen ook allemaal een passie voor het water. Jurgen, een fanatiek zeiler en duiker, was de herrie van de Haagse Schilderswijk twaalf jaar geleden helemaal zat en koos voor een carrière op zee. Jeroen haalt binnenkort zijn grootvaarbewijs. Mees is de oudste telg; hij werkt al 33 jaar in de Europoort, maar pakt nog altijd zijn camera om foto’s te maken van de schepen en de zeehonden. “Hoe vaak ik exact deze foto’s al heb gemaakt? Honderden keren, haha!”

Daar was gisteren trouwens geen tijd voor. Toen liep er een baggerschip van tachtig meter vast. “Met kabeltouwen zijn we uren bezig geweest om het schip los te krijgen. Gelukkig was er geen lek.”

De ochtend loopt ten eind. Met de rib zet Jurgen ons af bij FutureLand. “Kijk nou toch eens, jongens, hoe vreselijk mooi!” Hij maakt een weids armgebaar richting de zee en de felblauwe kranen die de Prinses Margriethaven kenmerken. Na een laatste groet vaart hij terug naar zijn collega’s op P3. De volgende dag lezen we in de krant: ‘Plezierjacht op Oude Maas volledig afgebrand. Brandweer en zeehavenpolitie rukken uit. Alle passagiers veilig aan wal gezet.’